Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 21121/10
Дана 07.06.2012.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Јелене Ивановић и Олге Петровић, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., власнице кројачког салона „Б.Б.“ из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац, ради поништаја решења 43303-1-00011/2010 од 04.01.2010.године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2012.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована жалба тужиље, изјављена на решење Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Ужице број 30-43304-1-00835/2009-0 од 25.03.2009.године, којим је одбијен захтев тужиље за отпис камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и то захтев за отпис камате на обавезе по основу доприноса за пензијско и инвалидско

осигурање, доспелог за плаћање до 31.12.2007.године, поднетог Министарству финансија, Пореској управи, Филијали Ужице, дана 02.02.2009.године.

У тужби поднетој овом суду дана 19.04.2010.године, тужиља оспорава законитост решења туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је због лоших услова пословања, још 1999.године, привремено престала са обављањем делатности и да није настављала са радом. Сматра да се у конкретном случају има сматрати да је радња престала са радом по сили закона, обзиром да дуже од годину дана није обављала делатност, те да у том смислу не може бити задуживана порезима и доприносима. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списа предмета произлази да је првостепени орган, одлучујући по захтеву тужиље за отпис камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, увидом у аналитички преглед пореских рачуна утврдио да тужиља на дан доношења решења има дуг по основу пореза на доходак грађана, пореза на промет и дуг по основу доприноса за социјално осигурање, који је доспео за плаћање до 31. децембра 2007. године, као и главни дуг утврђених обавеза, доспео за плаћање од 01.01.2008.године до дана подношења захтева, који није уплатила на прописане уплатне рачуне јавних прихода. Како је уплата главног дуга по основу утврђених пореских обавазе услов за отпис камате прописане одредбом члана 2. Закона о отпису камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 102/08) првостепени орган је одбио захтев тужиље.

Одредбом члана 2. став 6. Закона о отпису камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 102/08) прописано је да се отпис камате у складу са овим законом, врши се подносиоцу захтева - резиденту Републике Србије, који је: 1) на прописане уплатне рачуне јавних прихода уплатио главни дуг по основу обавеза из члана 1. овог закона за које подноси захтев за отпис камате и споредна пореска давања по основу тих обавеза, осим камате, доспелих за плаћање

до 31. децембра 2007. године; 2) на прописане уплатне рачуне јавних прихода уплатио главни дуг по основу обавеза из члана 1. овог закона за које подноси захтев за отпис камате и споредна пореска давања по основу тих обавеза, доспелих за плаћање од 1. јануара 2008. године до дана подношења захтева.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиље налазећи да је првостепено решење којим је одбијен њен захтев за отпис камате на доспеле обавезе по основу одређених пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, донето у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на решење ствари, на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања уз правилну примену материјалног права. За своју одлуку тужени је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање у ово управној ствари.

Имајући у виду све напред наведено, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 40. став 1. и став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.06.2012 године, I-2 У 21121/10

Записничар **Председник већа- судија**
Драгана Максимовић,с.р. **Љиљана Петровић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВВ